

Přátelství nezná hranic

K mým třetím narozeninám jsem od své tety dostal želvu. Jmenuje se Emil. Nejdřív jsme mysleli, že to je holka, ale potom se ukázalo, že je to kluk. Vždycky jsem si přál nějakého kamaráda ze zvířecí říše.

Přes léto je na zahradě ve výběhu, ale na podzim upadne do dlouhé hibernace a probudí se až v dubnu. Přes léto nám už několikrát utekl, říkáte si: „Želva? Utéct?“ Ale to neznáte našeho Emila. Je to mistr útekář.

Třeba jednou takto v létě jsem opět zjistil, že Emil není ve výběhu. Vydal jsem se ho tedy hledat. Prohledal jsem celou zahradu a pak jsem zamířil do vsi.

„Dobrý den, neviděli jste, prosím vás, želvu?“ „Ne? Tak děkuji.“ Až jednou: „Jo, počkej, tady soused říkal, že má nějakou na zahradě.“

Zazvonil jsem tedy u Láníků. „Želvu? Jo, pojd' dál! No, to takhle vyjdu ze vrátek a na chodníku před brankou stojí želva. Tak si říkám: ‚To jsou k nám ale hosti!‘ Dala jsem ji do bedýnky. Tak ona je tvoje. To by se ti stýskalo po kamarádovi,“ rozvyprávěla se paní Láníková. Poděkoval jsem a šťastný si Emila odnesl domů.

Asi za týden, když jsem se zrovna chystal na kolo, se u nás na dvoře objevila jiná sousedka s Emilem v ruce. „Prosím tě, je to vaše želva?“ ptá se. „Já jsem na poli sázela okurky a proti mně v řádku si to maširuje tadyta zelená potvora. No, to jsem se lekla. Prý je vaše, říkála paní Láníková.“ „Jé, to jste moc hodná, já jsem ještě ani nezjistil, že utekla. Moc děkuji!“

Želvu jsem opět vrátil do výběhu, natrhal jí listy pampelišky a čerstvou jahodu, kterou má moc ráda.

Jeho poslední útěk byl však neuvěřitelný. Vrátil se nám zase náhodou a díky hodným lidem asi po dvou dnech. Našli ho, jak si to vykračoval po hlavní silnici vedoucí z naší vsi do Hradce Králové. Naštěstí stačili zastavit, Emila naložili a vrátili zpět do vsi. No, a protože už je naše želva známá firma, netrvalo dlouho a zazvonil mi telefon: „Neutekla ti náhodou zase želva?“ ozvalo se.

Za chvíli jsem si ji už nesl zase zpátky a říkal jsem si, že i když Emil často překračuje hranice svého výběhu, a dokonce i hranice naší vsi, jsem vždy moc rád, že se mi vrátí.

Václav Moliš, 8. A